

рішує за себе; будь-яке рішення є рішення за себе, а рішення за себе - це завжди формування себе".

Таким чином, філософсько-психологічна спадщина школи Франкла створює можливість викладачам вищої школи надати істотну допомогу студентам у вирішенні глобальної проблеми сьогодення - втрати смислу життя. Вихід з екзистенціального вакууму, безперечно, позначиться на підвищенні інтересу до оволодіння знаннями, що є однією з вищих потреб людини.

ДЕОНТОЛОГІЯ І КОЛЕГАЛЬНІСТЬ ЯК ОДИН ІЗ ФАКТОРІВ ФОРМУВАННЯ МОЛОДОГО СПЕЦІАЛІСТА

Т.П.Снрипнікова,

Л.Г.Павленко,

Л.Я.Богашова,

Г.Ф.Просандєєва,

Т.Ю.Ейхгорн,

О.В.Шешукова,

В.К.Шевченко,

Т.Т.Федорич,

В.Л.Мельник,

Т.А.Хміль

У науково-методичній літературі з деонтології постійно говориться про бережне, чуйне ставлення до хворого. Цьому питанню приділяється велика увага при навчанні студентів на основних курсах. І якщо лікар або медична сестра порушують це загальноприйняте правило, то так відбувається не тому, що вони цього не знають, а найчастіше внаслідок того, що у них відсутнє покликання до медичної професії, необхідне розуміння психіки хворого. Визначити поклик у молодих людей при вступі у медичний інститут дуже важко, так як він може бути прихованим і виявитись набагато пізніше на останніх курсах навчання, або вже у практичній діяльності. Людство знає немало випадків, коли у юнака чи дівчини ніхто не помічав покликання до медицини, а згодом ці люди ставали видатними лікарями.

Особливо великого значення це набуває нині, коли на порядок денний постало питання про підготовку сімейного лікаря.

Сімейному лікарю буде довірено здоров'я всієї родини, що накладає і на лікаря велику відповідальність, йому необхідно готуватися до цієї важкої місії.

Необхідно не тільки бути добре обізнаним у спеціальних медичних питаннях, але й бути всебічно освіченою людиною, уміти завоювати довіру пацієнтів, бути психологом, щоб знайти підхід до кожного хворого, так як у наш час розширився кругозір людей, з'явилося багато медичної інформації, доступної кожній людині, тому пацієнти можуть ставити такі питання, на які зможе відповісти не кожен лікар.

Однак, взаємовідносини між лікарем і хворим найчастіше розглядаються в односторонньому напрямку: ставлення лікаря до хворого, медичного персоналу до хворого, але не завжди і, як правило, не враховується ставлення хворого до свого лікаря, медичного персоналу. А між тим ці відносини заслуговують на більш досконале вивчення. Ставлення хворого до лікаря, віра у нього є однією із умов повноцінного лікування.

На кафедрі післядипломної підготовки лікарів-інтерни стоматології ведуть самостійний прийом хворих. І, хоча хворим видається талон на

і приїом до асистента або доцента, викладача тієї чи іншої групи, хворого приймає інтерн. Усі лікарі-інтерни мають постійне місце роботи - своє і'Ріспо, інструментарій. І тільки у випадку необхідності отримання консультації звертаються до викладача. Тому хворий при повторних відвідуваннях звертається тільки до свого лікаря, йому довіряє, з ним радиться. Довіра, як правило, виникає з першої зустрічі і підтримується профком усього процесу лікування, внаслідок між лікарем і хворим виникає психологічна сумісність.

Специфіка нашої роботи передбачає консультації інших спеціалістів стоматологів- хірургів, ортопедів, ортодонтів. Лікар-інтерн при цьому не підсиляє хворого на консультацію, а разом з хворим звертається до < пеціаліста і одержує необхідну консультацію не тільки хворий, а і лікар, який тільки почав свою діяльність. Це ще більше посилює довіру хворо- і о до лікаря, до його уваги, піклування.

Гі випадки, коли інтерни бездушно ставиться до хворого, не виявляти, турботи і уваги до нього, коли направляють його на консультацію в іїшл кабінети, не проходять повз увагу асистента, доцента, професора • і.іють предметом розбору і вивчення питань деонтології у групі.

Визнання пацієнтів, їх подяка за чуйне, уважне ставлення, професіо- н.імізм далеко не байдужі лікарю. Часто доводиться спостерігати при ц».ому: з якою гордістю наші молоді лікарі сприймають цю вдячність.

І Іоряд із вічною проблемою "лікар-хворий", важливими є взаємовід- носини між колегами лікарями, між усім медперсоналом клініки, колегі- гп.ність, шанобливе ставлення лікарів один до одного, їх професійна • недружність. Особливо колегіальність виявляється у лікаря- тматолога, бо пацієнти часто можуть лікуватися у одного лікаря, потім у іншого, його колеги. І виявивши діагностичну помилку, та як наслідок її неправильне лікування того чи іншого захворювання, необхідно не принижувати гідність колеги, його професійний авторитет, а виявити м.ік' імум довіри до колеги, поваги, пам'ятати про те, що помилитися поки кожен, необхідно зробити все, щоб виправити помилку лікаря з мінімальними негативними наслідками для хворого.

Правильна поведінка інтерна, професійне тлумачення раніше прове- дщого лікування або просто довірливе, людяне ставлення до свого інмчи, попереднього лікаря, викличе повагу не лише хворого, а й колег, ми працюють поруч.

Можливого значення колегіальність набуває при проведенні консуль- і.щії з іншими спеціалістами, проведення консиліуму, коли враховуєть- ч думка як лікаря, який лікує, так і лікарів-колег, які оглядають хворого, і їм консультації на кафедрі проводяться часто і не тому, що часто «пиряються хворі зі складною патологією, а з навчальною метою - немічній лікарів-інтернів звертатися за порадою до своїх колег, до стар- 11111' юваришів, тому що ніщо так не збагачує професійними ідеями, ч.-ними методами діагностики і лікування, як колективний розум лікарів.

Колектив кафедри вважає, що молодим спеціалістам, якими є лікарі-інтерни-стоматологи, що навчаються на кафедрі, необхідно виявити більш професійної довіри, тому інтерни активно залучаються до проведення консультацій, розборів хворих, консилиумів, підготовки наукових досліджень, написання доповідей на щомісячні конференції, які проводяться на кафедрі і підсумкові конференції, які проводяться наприкінці року. Такий підхід до методики викладання стимулює творчі можливості і здібності інтернів, підвищує почуття відповідальності і сумлінного ставлення до роботи.

СПІВЧУТТЯ ДО ЛЮДИНИ - ОСНОВА ДІЯЛЬНОСТІ ЛІКАРЯ

Н.Л.Соколюк,

М.М.Потяженко,

Л.Є.Бобирьова,

І.М.Скрипник

Однією з найважливіших характеристик сучасної ситуації в Україні є подальше загострення соціальних проблем. Розв'язання цих проблем, поступ до гуманного демократичного суспільства вимагають вироблення відповідної світоглядної орієнтації, яка, у свою чергу, потребує вирішення проблеми співвідношення культури, освіти та виховання, чіткого осмислення місця і ролі освіти в житті особи та суспільства

Людина може бути освіченою, умілою, але малокультурною і бездуховною, якщо сенс її діяльності не зумовлений загальнокультурними цінностями. Духовність особи та суспільства - ось основний результат та передумова подальшого розвитку культури. Вища школа повинна сприяти формуванню фундаментальних професійних знань особистості, а також наукового світогляду, орієнтованого на загальнолюдські цінності.

Питання виховання людяності, співчуття до людини є найважливішим у формуванні особистості майбутнього лікаря.

У сучасних умовах у роботі навчальних закладів просвітительська діяльність переважає над вихованням духовних якостей людини та громадянина.

Як завжди стоїть проблема формування вищою школою культурного, інтелектуального, здатного до професійної творчості спеціаліста, спроможного вирішити завдання будь-якої складності. Майбутні лікарі мають бути підготовленими для професійної діяльності та виконання основних функцій: організаторської, діагностичної, лікувальної та профілактичної. Але невід'ємною частиною виховання є сприйняття людяності, співчуття та безкорисної самовіддачі.

Недаремно післядипломній освіті у всіх цивілізованих країнах приділяється особлива увага. ! це цілком зрозуміло, оскільки кадри є рушійною силою формування соціально-економічних та культурних взаємовідносин у державі.

У лікарській справі підготовка терапевтів як найбільш численної ланки лікарів з питань гуманності займає важливе місце у післядипломній освіті.